

Въздъхналъ дълбоко, станалъ, нарамилъ торбата и мотиката и се опжтилъ на работа. Нѣколко дена работилъ неуморно. Една сутринъ той си спомнилъ пакъ за паритѣ, развързалъ кесията, гледалъ ги, гледалъ ги — никакъвъ белегъ, никаква разлика между тѣхъ. Ядосалъ се страшно, но пакъ не посмѣлъ да вземе нито единъ левъ отъ тѣхъ.

— Ами ако взема тъкмо онзи, отъ който зависи живота ми? — Мислилъ си той, прибралъ паритѣ въ кесията и решилъ вече да не ги вади и да не се надява на тѣхъ.

И започналъ да работи копалъ, оралъ, пасалъ добитъкъ, печелилъ стотинка по стотинка, левъ по левъ. Следъ нѣколко години купилъ си крава, ливада, лозе. Поправилъ си кжшичката, купилъ си овце и воденичка. Минали се години, станалъ вече богатъ човѣкъ. Оженилъ се, родили му се хубави дечица и се радвалъ на щастието си. Еднажъ той си спомнилъ за кесията съ сребърнитѣ левове. Търсилъ я, търсилъ — нѣма я.

— Жена, — уплашено извикалъ той, — кжде е кесията съ двадесетѣ сребърни лева?

— Ахъ мжжо, забравихъ да ти кажа, нашата бедна съседка бѣ останала безъ петъ пари. Азъ ѝ дадохъ тѣзи двадесетъ лева да купи хлѣбъ на децата си.

— Какъ, . . . дала си ги? . . . Ами сега, азъ трѣбва да умра! Кога ги даде?

— Има вечешестъ-седемъ месеца, — отговорила жена му.

— Тѣй отдавна? И азъ съмъ още живъ!

Едвамъ сега той се досетилъ и разбралъ колко е билъ уменъ баща му и казалъ:

— Баща ми е билъ уменъ човѣкъ. Ако похарчехъ азъ тия пари още тогава, нѣмаше нищо да имамъ сега. А сега съмъ щастливъ, защото съ трудъ и постоянство спечелихъ всичко.

Вѣра Бояджиева.

